"A Montilivi vaig viure un dels dies més tristos però al Girona no li tinc cap ràbia"

"A Montilivi vaig viure un dels dies més tristos però al Girona no li tinc cap ràbia"

Porter del Cadis. L'alacantí tornarà a creuar-se en el camí del Girona, un equip contra el
qual va viure "un dels pitjors moments" de la seva carrera. Va ser el 2010, quan defensant la porteria del Múrcia no va aturar un penal de Kiko Ratón que va suposar el descens del seu equip.

DDG | GIRONA/CADIS

Dues derrotes consecutives han dut el Cadis a només un punt del descens. Com es troba el vestidor?

Estem bé. A tothom li agradaria guanyar sempre, però això és ?impossible. Ara les coses no rutllen, tot i que la lliga acaba de començar. Hem encaixat dos resultats que no ens esperàvem, però cal tenir en compte que venim d'enfrontar-nos a dos rivals molt forts i nosaltres tot just acabem de pujar de Segona B. Jo i tots els meus companys estem amb moltes ganes de trencar la ratxa i de tornar a mirar cap amunt.

Les derrotes es magnifiquen per a un club com el Cadis?

Està clar que aquí la gent vol veure'ns guanyar cada setmana. Aquí i a tot arreu passa el mateix, però Cadis és Cadis. És un lloc diferent. L'afició és més inquieta, podem dir-ho així. Però si hi ha nervis, aquesta sensació només és a fora, perquè el vestidor està tranquil i centrats en el treball. Han estat un parell d'ensopegades i punt.

Un company seu deia aquesta mateixa setmana que vostès tenen molt clar què s'ha fet malament i com arreglar-ho.

Sí, així és. El més important és conèixer els defectes, més que no pas les virtuts. Sabem què és el que volem; nosaltres i el nostre entrenador. Som conscients del que hem fet malament.

I ara, a mirar de revertir-ho a casa contra el Girona.

Això mateix. Sobretot, perquè juguem al nostre estadi. Necessitem una victòria per calmar a tothom. Són tres punts molt importants. Però repeteixo: això acaba de començar. És cert que ens trobem en una fase en què s'ha de sumar com més punts millor. Sobretot quan juguem a casa.

No jugaran sols. Al Carranza tenen el suport d'una afició amb majúscules, no?

Possiblement, sí. Al Carranza sempre hi ha un ambientàs, parlant clar. A la gent li agrada molt anar al futbol. Estan amb l'equip i l'animen sempre que poden. A casa tots els equips es volen fer forts i nosaltres no volem ser

l'excepció. El nostre estadi ha de ser un fortí i diumenge tenim una boníssima oportunitat per intentar que així sigui.

És l'ambient de futbol més espectacular que ha viscut mai?

Un dels que més, segur. Quan ?comences en aquest món ja sents parlar del Cadis, de la seva afició. Pots venir a jugar-hi en contra i te n'adones. Però fins que no hi ets a dins no ets conscient de tot plegat. Fa un any que sóc aquí i puc dir que l'afició sent molt l'equip. Va cada dues setmanes al Carranza a ?veure'ns guanyar, deixant-se la veu. I ?llavors sents en primera persona tot allò que has sentit o t'han explicat.

El Cadis, dues derrotes seguides i cap gol a favor. El Girona, dues victòries consecutives i cap gol en contra. Poden influir totes dues dinàmiques?

La Segona A és una categoria tan igualada que els números poden o no poden servir com a referència. Cada partit és un món. És una lliga en què qualsevol et pot guanyar, amb partits molt igualats. Cadascú té les seves armes per competir bé. En resum: és una categoria molt difícil i això acaba de començar. Les nostres dues derrotes no són significatives.

Però no em pot negar que els visita un rival que es troba en una molt bona ratxa. Els temen?

Els seus números ho diuen tot. El Girona està en un bon moment i, a més, ha demostrat tenir molt de gol. No els temem ni els tenim cap por. Sabem quines són les seves virtuts i les hem d'evitar o minimitzar. És un equip que té un sistema de joc peculiar i ben assimilat. A dalt, té molta qualitat i li agrada tenir la pilota. No serà fàcil guanyar-los.

Fa uns anys, quan vostè era porter del Múrcia, va viure l'insòlit desenllaç de Lliga en què el Girona es va salvar gràcies a un inversemblant penal de Kiko Ratón. Aquell dia, el seu equip va baixar a Segona B. Considera que encara té una espina clavada pel que va passar aquell dia?

No sóc gaire rencorós, la veritat. Allà vaig viure potser un dels dies més tristos de la meva carrera. Sobretot perquè vam baixar i per com va anar tot plegat. Però un any després vam tornar a pujar i el temps ha passat, així que ara m'ho miro des d'una altra perspectiva. Aquell dia tots dos equips estàvem en la mateixa situació per culpa d'unes circumstàncies que és millor no recordar. És evident que sempre tindré aquell dia a la ment, però no tinc una ràbia especial al Girona per això.

Com va viure aquella jugada i també els dies posteriors?

Va ser un estiu fomut, això li ho puc ben assegurar. Però sobretot pel descens a Segona B, perquè aquell Múrcia no estava confeccionat per estar a baix. Li vaig donar moltes voltes durant tot l'estiu. Voltes al partit i també aquella jugada del penal. Pensava si hi podia haver fet més o menys. Però la vida segueix. L'any següent a Segona B va ser complicat, però vam ser capaços de sortir del pou.

L'ha definit com "un dels dies més tristos" de la seva carrera.

Sí, així va ser. Tenint en compte que aquell ha estat el meu únic descens a Segona B des que sóc futbolista, puc assegurar que va ser un dels dies més durs, per no dir el que més. Per tot el que comporta, sobretot. Però com que tot se supera, això ja ho tinc oblidat i enterrat.

Ara tampoc el vull desanimar de cop. Parli'm del seu millor record com a futbolista.

En tinc un de ben fresc i recent. Va ser l'ascens a Segona A amb el Cadis, que vam aconseguir fa uns mesos. Vam viure un any complicadíssim a la categoria, acabant quarts a la lliga. Però vam fer un bon play-off i el final sempre se'm quedarà a la retina. Pujar al Rico Pérez contra tot un Hèrcules... Serà molt difícil d'oblidar.

Als seus 37 anys, entre el seu munt d'equips destaca una breu experiència a Polònia. Què me'n pot explicar?

Després de quatre anys al Múrcia em van acomiadar i em vaig quedar sense gaires opcions. La Hoya Llorca em va rebre amb els braços oberts i allà vam fer un any boníssim. L'estiu següent em va sortir l'opció d'anar a Polònia. Era Primera Divisió i amb un tècnic espanyol. La Hoya es va portar molt bé i em van deixar marxar. L'experiència va ser molt positiva, sobretot a la primera volta. Vaig jugar molt, gaudint d'una primera divisió amb majúscules. Els estadis eren una passada, perquè l'Eurocopa s'hi havia disputat no feia gaires anys. A la Segona volta van acomiadar l'entrenador i vaig deixar de jugar. Tot i això, amb la resta d'espanyols que hi havia al vestidor vaig mantenir una molt bona relació. De tot se n'aprèn una mica i aquella aventura a Polònia no en va ser pas una excepció.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/10/08/montilivi-viure-dels-dies-mes/808258.html?utm_source=rss